

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztálvozás

92

Szerző:

Kilényi Gyza

Cím:

Erkel Ferenc nyomában

(Budapesti tudósítónktól)

Forrás:

Világhírű nép. Diárcsala

1955. XI. 20.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Hely:

Erkel Ferenc

Idő:

" 255 "

Személy:

Helyszám:

A Múzeumkert fáira már ráncszedett az est. A múzeum folyosói már kihaltak, de a szomszédos épületszárnyban, ahol az Országos Széchenyi Könyvtár ütött tanyát, most kezdődik az igazi forgalom. Lassan, elgondolkodva lépkedő tudományos kutatók, hetykcalapos egyetemisták, idősebb munkások igyekeznek az olvasótermek felé.

A folyóirati osztály polcain a kíváncsi olvasó megtalálja a világ minden részéből érkező újságok legfrissebb számain, a rakárban pedig vaskos kötetekben elsárgult újságlapok pihennek. Az olvasóteremben mély csend van, csak a papír suhogása hallatszik. Az ügyeletes könyvtáros szeme lassan végigsiklik az asztalokon, s megpihen az egyik sarokban, ahol két fiatal fiú dolgozik. Olvasójegyük foglalkozás-rovatában az áll: gimnáziumi tanuló. A könyvtáros meghökken egy pillanatra — hiszen gimnazisták nem látogathatják a könyvtárat — azután megcsóválja a fejét és visszateszi az olvasójegyeket. Biztosan protekciójuk van — gondolja magában, s ismét belemélyed a katalogus tanulmányozásába.

Amíg ez a pár pillanatig tartó jelenet lejátszódott, a könyvosztály olvasótermében is megállapította a könyvtáros, hogy két gimnazista lány van az olvasók között. De ő már nem nyugodott bele a dologba. Igazolványt kért tőlük, s így rövid úton kiderült, hogy nem protekcióról van itt szó, hanem valami másról. Egészen másról...

A történet két évvel ezelőtt kezdődött. Akkor határozta el a Gyulai Erkel Ferenc Gimnázium magyar szakköre, hogy szakköri munkaként az iskola névadójának életét fogja feldolgozni. A homályos tervek lassan-lassan kezdtek testet ölteni. A szakköri tagok elmentek a levéltárba, a múzeumba, fiatalos lendülettel vetették rá magukat a legkisebb adatokra is. És rövidesen elindult az első öttagú kutatócsoport Budapestre. Talán merész elgondolás volt kellő tudományos felkészültség nélkül, és pontos tervek nélkül nekivágni az útnak, de éppen ez vonzotta a fiatalokat, sikerült nekik. Bármerre fordultak, segítő, baráti kezek fogadták őket. Balassa Imre, az Operaház sajtófelelőse és

Vécsey Jenő, a Széchenyi Könyvtár zeneműtárának vezetője minden tudásukkal támogatták a kis csoport munkáját. Nem is maradhatott el az eredmény...

Az első kutatók azóta szétszóródtak. Ki orvosnak, ki pedagógusnak készül, folytatják a középiskolában megkezdett munkát. De az ő nyomukban az ideán új csoport keletre, a szakkör új rajt bocsátott ki az eltávozottak helyett. Most már nem tervek nélkül, ismeretlen feladatra vállalkoztak, a Széchenyi Könyvtár kutatótermében dolgozó fiatalok mindegyike jól ismeri a célt. És ahogy az egyre gyarapodó jegyzetek bizonyítják, elérik.

A poros kötetek mélyén egy régi világ tárul a kutatók szeme elé. Kirtató, szorgalmas munkával keresik meg a szürke napi hírek és szenzációs riportok között a sokszor csak néhány soros Erkel-vonatkozásokat. Több mint száz évvel nyúlnak vissza, arra az időre, amikor a »pesti magyar színház« színlapján Rossini, Donizetti és Bellini mellett először jelent meg a fiatal zeneköltő: Erkel Ferenc neve. Elolvassák a Honművész régi számait, fella-

pozzák az Athenacumot, Vörösmarty, Schedel, Bajza lapját, mely elismerő kritikát közölt a Bátor Mariáról. De a regélő Pesti Divatlap éles támadásai sem kerültek el a figyelmüket, melyek szerzője a megsértett »nemzeti karakter« nevében akarta a magyar opera megmentőjét magyarságra tanítani.

A régi lapok mellett feldolgozzák a legújabb Erkel-tanulmányokat is. A kétkedélyű jegyzetfüzetek oldalain ott találjuk az elmúlt évek Erkelre vonatkozó irodalmának kivonatait. Így találkozik a kutatók munkájában a múlt a jellel.

A gimnázium irodájában egyre vastagszik, egyre szépül az Erkel album. A kiváló zeneszerző emléktárgyait megőrkítő fényképek mögött ott soraköznak a szakkör tagjainak tanulmányai, melyek évről-évre szakavatottabb, elmélyültebb munkáról tesznek tanubizonyosságot. S jövőre már az Országos Széchenyi Könyvtár dolgozói is régi ismerősként fogják üdvözölni a fiatal gyulai kutatókat.

Kilényi Gyza

806/51